

Stirnea

SĂPTĂMÎNAL DE INFORMAȚII ȘI OPINII DEMOCRATICE • ARAD • ANUL IV 28 IAN. - 3 FEBR. 1994

NU AM MAI SĂRBĂTORIT 26 IANUARIE

A trecut a cincea zi de 26 ianuarie pe care nu am mai sărbătorit-o. Adică, a cincea ocazie de a uita că la 26 ianuarie s-a născut cel ce a fost Nicolae Ceaușescu s-a dus, fără să o băgăm în seamă. Poate părea banal, dar acum, când tot mai mulți sînt tentați să-și amintească ceea ce cred ei că a fost bine pe vremea Odiosului, comparativ cu prezentul, a trecut ziua care pînă nu de mult depășea în fast și strălucire orice altă sărbătoare a poporului nostru, și mă refer la marile și adevăratele sărbători. A trecut ca oricare alta.

Își amintesc unii, iar alții fac tot posibilul să scoată în evidență faptul că pe vremea lui Ceaușescu ne era mai bine. Acum, că tot i-a trecut ziua, haideți, dați-mi voie să fac un mic apel la memorie. Ce era acum șase ani? Aveam locuri de muncă. Nu numai că le aveam, dar chiar eram legați de ele. Și aveam salarii. Poate, unii le aveau, dar alții primeau și atunci bani abia cît să-și ducă zilele. Și munceam ca robii, pentru aproape nimic. Acum, magazinele sînt pline, dar nu avem bani pentru a cumpăra. Atunci, nici bani nu prea aveam, dar de cumpărat, ce să mai zic? Borcane de mază verde, suc de roșii și... cam atît. Pentru o găină vînată, se ajungea la adevărate lupte de stradă sau mai precis, pe la ușile din spate ale magazinelor alimentare unde se desfăceau aceste delicatose, pentru că în față, trebuia să fie liniște și pace. Abia reușeau, de multe ori, milițienii să mențină ordinea. De carne de porc, fiecare făcea rost cum putea, la prețuri care, comparativ cu salariile de atunci, erau similare dacă nu mai mari ca astăzi. Se uită prea repede că pînă și pîinea a ajuns o problemă, fiind vîndută pe fel de fel de bonuri

și cartele.

Învățămîntul era gratuit și obligatoriu. Teoretic, pentru că încercați numai să-i întrebați pe cei care aveau copii prin licee sau facultăți din alte localități, cam cît i-a costat gratuitatea. Cît despre calitate, ce să mai vorbim... Majoritatea absolvenților de liceu abia erau în stare să citească cu voce tare un text. Pentru mulți, tabla înmulțirii era o problemă de matematici superioare fără rezolvare.

Aveam acces la doctori gratuit. Chiar așa? Să ne amintim cîte victime a făcut doar politica demografică a "cele mai drepte orînduiri". Femei, cu probleme în menținerea sarcinii, nu erau tratate pentru că exista dubiul provocării unui avort-crimă supremă în ochii regimului. Cîte mii, zeci de mii de femei au fost lăsate să moară, fără a li se acorda primul ajutor, pentru că nu au fost în stare să spună cine le-a provocat un avort?

Grija pentru tînăra generație era o sarcină primordială a Partidului, în frunte cu Împușcatul. Își mai amintesc părinții cum le leșinau copiii la ședințele de pregătire a programelor pentru vizitele omagiale? Mai reține cineva cîți copii s-au îmbolnăvit grav, pentru că au trebuit să stea ore întregi în uniforme de pionieri, în ploaie sau frig, fără să li anunțe cineva că "mult-iubitul și stimatul" și-a schimbat traseul? "A fost mai bine sub Ceaușescu". Încearcă să ne convingă unii. Poate. Poate, pentru unii ca ei, care își știu bine rolul și misiunea, lansînd asemenea afirmații. Ne este așa cum dorim și ne străduim să ne fie. Fără lene în gîndire și acțiune, poate vom ști să apreciem momentul schimbării depline, a cărui sosire depinde de fiecare din noi.

SORIN TROCAN

MONEASA LA ÎNALTĂ TENSIUNE

MIRON MITREA-UN LIDER SINDICAL CU MULTĂ PERSONALITATE

PENTRU EL MAI EXISTĂ SPERANȚĂ?

Stațiunea Moneasa, poate prea neglijată în ultimul timp, a avut din nou ocazia, la o săptămînă distanță, să găzduiască un eveniment memorabil. Este vorba despre *Conferința națională a sindicatelor din Federația COMAT*, afiliate la C.N.S.L.R.-FRĂȚIA. Și, ca să revin la Moneasa, este regretabil că o asemenea stațiune, dotată cu tot ce este necesar pentru a petrece în mod plăcut un sejur în aerul curat de la poalele munților Codru Moma, nu-și găsește cadența performanței turistice la care are dreptul. Poate, delăsarea aceasta are și unele scopuri ascunse, pe care acum doar le bănuim, dar care vor ieși la iveală, dacă nu mișcă nimeni nici un deget pentru redresarea situației,

cînd vom afla că vreun grup de oameni de afaceri, a căror culoare politică e ușor de bănuț, au pus mîna pe acest loc binecuvîntat de Dumnezeu. Poate, drumul întins (aparent) spre ruină și faliment, spre acești întreprinzători duce.

Dar, revenind, Moneasa a găzduit o manifestare sindicală de nivel național, care a avut ca invitat, în ultima zi, un om deosebit. Mă refer la domnul Miron Mitrea, președinte executiv al C.N.S.L.R.-FRĂȚIA. Un om deosebit, pentru că fără a fi un adept sau un contestatar al său, nu poți să nu-i remarci personalitatea de lider incontestabil. Domnul Mitrea a avut meritul de a spune lucrurilor pe nume, luările sale

de cuvînt nepăcătuiind prin aceea batere a apei în piuă specifică altor cocotați în prim-planul vieții social-politice din România de azi. Domnul Mitrea și-a expus crezurile clar și fără echivoc. Ceea ce a dat o șansă atît fanilor cît și contestatarilor săi. Este mai ușor să aprobi sau să critici un om care joacă cu cărțile pe față. Și cartea domnului Mitrea este cea sindicală.

Domnul Miron Mitrea este un anticomunist convins. La o întrebare privind o propunere ce a făcut și face încă multă vîlvă, aceea a participării sindicale la guvernare, domnia sa a răspuns, în esență, că *Biroul Executiv al Confederației* a luat în studiu această idee, dar că ea nu este de actualitate atîta timp cît tratativele dintre P.D.S.R. și C.D. nu iau o formă finală. În plus, participarea la un guvern de alianță P.D.S.R.-P.U.N.R. este exclusă. Prin aceste afirmații, *Confederația C.N.S.L.R.-FRĂȚIA* și-a exprimat o clară opțiune politică. Domnul Mitrea vede rolul sindicatelor ca un aditiv la activitatea partidelor. *Confederația* și-o definește a fi social-democrată, vizînd aspectul social al lucrurilor. Dar nu exclude nici politicul.

Domnul Miron Mitrea, un lider sindical cu *charismă*, este mulțumit cu ceea ce face. În ceea ce îl privește, nu și-ar dori să fie ministru al muncii. Fără a-l accepta sau contesta, Miron Mitrea este o personalitate demnă de urmărit, care își pregătește cu atenție rolul în societatea românească.

S.T. □

Cu ocazia lansării cărții "DIALOGURI CU IOAN ALEXANDRU" de Emil Șimândan

ASISTENȚA A ASCULTAT VRĂJITĂ CUVINTELE POETULUI

Sâmbătă 22 ianuarie, în sala Iuliu Maniu de la PNȚCD a fost aproape în întregime ocupată, lumea a venit să-l asculte pe poetul Ioan Alexandru. În calitate de gazdă, dl. vicepreședinte al Consiliului județean, dl. Achim Alexa, îndeplinește și îndatoririle de modelator a festivității prilejuate de lansarea cărții. Personalitățile din oraș au ținut să sublinieze importanța momentului, meritele autorului și admirația față de întreaga operă a lui Ioan Alexandru. Primul ce deschide seria luărilor de cuvânt este prozatorul arădean dl. Florin Bănescu. Domnia sa face un scurt istoric al relațiilor dintre trioul Alexandru-Șimândan-Bănescu. Descrie metamorfoza poetului într-un om politic important, ce-și părăsește muza pentru calcule economice convingătoare, pentru argumentarea unor idei politice.

"Acum 20 de ani am primit o crenguță de busuioc sfințit pe care o păstrez ca talisman și astăzi, ne povestește scriitorul. Cartea ce cuprinde amintirile comune ale poetului și ale jurnalistului E. Șimândan este în realitate o suită de convorbiri purtate în trei etape, despre Decembrie 1989, despre America, și confidențele omului politic. Deoarece se călăuziește în

totce întreprinde, de Cruce și Biblie, îl putem asemui cu un apostol. În timpul mineriadelor a ridicat Crucea și a înfrînt forțele subpământului. America este cel mai credincios stat din lume. Noi nu ne putem imagina ce este și ce reprezintă pentru americani - Săptămîna de rugăciune - Ioan Alexandru face parte din stîrpea de poezi ce ard în poezie. Cartea lui E. Șimândan îl reprezintă ca poet, ca personalitate politică, ca personalitate publică de primă mărime, și ca suflet de om". Acestea au fost gândurile exprimate plin de emoție, de către scriitorul Florin Bănescu.

Urmează autorul, jurnalistul Emil Șimândan. Mulțumesc celor care l-au sprijinit, sponsorilor pentru publicarea cărții. În continuare domnia sa a spus:

"Ideea cărții mi-a venit în 1993, de Paști. Atunci m-am hotărât să-mi public convorbirile cu colegul meu de facultate. În elaborarea ei, meritul îl are interlocutorul meu, ce a reușit să-mi ghicească și mie gândurile. Răspunsurile au fost idei scilicitoare, frământări sufletești, mărturisiri. Subliniez ideea inspirată a poetului ce seamănă Neamul Românesc cu o corabie ce are prora în America, mijlocul în România și pupa în Siberia".

Dl. primar Cristlan Molescu adresează cuvinte emoționante: "Cartea acesta, la fel cu toată opera poetului, vine din împlinirea dorințelor noastre de sacru.

Scrierile lui sînt pline de un patriotism dulos izvorît dintr-un adînc de suflet creștin. Din cărțile lui naște o putere uriașă născută din credința în Dumnezeu. Înainte de toate poetul este un om al Ardealului".

Dl. prefect Avram Crăciun: "Prezența arădenilor în sală reprezintă un semn de prețuire și respect pentru participanții înșiși. Nimeni n-a venit din obligație, nici

singuri situația. În Arad lipsește un organ de presă al Administrației locale și de stat, așa cum era pînă nu demult "Curierul Aradului". Cît timp a funcționat acel ziar, i-am impus să fie complet lipsit de culoare politică. Să fie ziarul tuturor arădenilor. Astăzi, ziarele s-au privatizat și este costisitor să apelezi la ele. Se va ajunge la un asemenea ziar cînd

cei din Arad vor reuși să iubească adevărul".

Apoi, a vorbit poetul Ioan Alexandru. Ascultîndu-l, nu ști ce primează la el, talentul de vrăjitor al sufletelor, ideile izvorîte din credința în Dumnezeu, iubirea de neam, argumentele politicianului? Poate toate la un loc. A fost ascultat cu sufletul plin de admirație pentru poporul american și tobla plină de nouăți.

"Președintele Americii este un copil ce nu se deosebește cu nimic de mine", povestește poetul. L-a frapat sinceritatea gândirii americanilor și credința

nestrămutată în Dumnezeu. Propunerea sa ca armata să fie condusă de către preoți a fost luată în serios acolo, invitîndu-l la Pentagon pentru a ține o conferință. La noi, o asemenea idee a fost luată în ris. Dar să nu uităm... "Preoți cu Crucea-n frunte..." este un vers în Imnul național. Acum se pregătește pentru o vizită acolo. Tot la chemarea Președintelui. Va

EMIL ȘIMÂNDAN, OMUL CARE L-A LUAT LA ÎNTREBĂRI PE IOAN ALEXANDRU

chiar... prefectul. În sală sînt oameni reprezentînd toate culorile și convingerile politice, de ambele părți ale barierei. Țelul nostru trebuie să fie statul în viziunea marelui Eminescu - stat la muncii, culturii și dreptății. Noi românii sîntem departe de un asemenea model de stat, deoarece peste o acută nevoie de bani și valori, se suprapune o mulțime de decizii și hotărîri incorecte. Ne îngreunăm

avea multe să-i spună. În primul rînd faptul că România se află la hotarele creștinătății, la răsărit fiind tancurile celor care nu cred în nimic. În urma vizitei în Transnistria a revenit cutremurat. Acolo nu este vorba de un război interesant, este de vorba de un război împotriva păgînismului. Lupta moldovenilor pentru unitate are în principal un caracter politic. Conducătorii lor criminali își vor pierde privilegiile

de Ilie Ilașcu în temință. Lansarea s-a făcut la Chișinău.

În vizita pentru care se pregătește în America, va duce cu domnia sa toate argumentele și dovezile de dragoste ale românilor pentru poporul american. La reîntoarcerea din America, domnul Ioan Alexandru a promis că primii vor fi arădenii, cărora le va povesti toate întâmplările de acolo. Sîmbăta aceea a fost de fapt o duminică a sufletului,

IOAN ALEXANDRU, POETUL ȘI REVOLUȚIA

unindu-se cu Moldova și cu România. Țin cu dinții de putere. Ilie Ilașcu, cel mai cutezător și cel mai bun român, nu luptă pentru viața sa, el luptă pentru unitatea tuturor românilor. A adus cu dînsul cartea "Lupta continuă" scrisă

I-am ascultat pe poetul IOAN ALEXANDRU.

În continuare redacția Curierului Aradului a avut o recepție cu participarea personalităților prezente.

BUJOR BUDA

Colțul melomanului

CONCERT SIMFONIC

În 20 ianuarie, dirijorul Filarmonicii din Oradea, ROMEO RÎMBU, a programat cu orchestra arădeană Concertul pentru vioară și orchestră în Re major de Ludwig van Beethoven. GABRIEL CROITORU, absolvent al Conservatorului bucureștean în 1987 (clasa prof. Modest Ifinchi), laureat al unor concursuri ca Wieniawski, Kreisler, Paganini, Tibor Varga, Franconetti, a fost solistul.

Preocupați de redarea fidelă a intențiilor compozitorului, protagoniștii au adoptat un tempo adecvat, un dozaj corespunzător al intensităților, dînd temelor fluiditate, individualitate, căldură. Solistul a căutat exprimarea profunzimii sentimentelor, dînd expresivitate și pasajelor de virtuozitate, care au făcut corp comun cu discursul general. Orchestra, cu un rol deosebit în fluxul muzicii, s-a oferit a fi un partener fidel, în dialogul cu solistul. Acesta a putut valorifica toată gama resurselor expresive ale instrumentului său.

În partea a doua ni s-a părut a fi dezvăluite parcă noi frumuseți, pentru că finalul - în care vioara solistă inițiază tema Rondo-ului să reușească a cuceri cu totul publicul. În a doua parte, orchestra condusă de Romeo Rîmbu, a abordat Simfonia în re de Cesar Franck, a cărei primă audiere a avut loc cu peste un veac în urmă, în februarie 1889. În această perioadă - după ce lucrarea nu a fost acceptată la început - a cucerit treptat sălile de concert ale lumii. În interpretarea arădenilor, Simfonia maestrului dezvoltărilor și al variațiilor a prins viață, prin relieful bogăției melodice și armonice, reușind să transmită mesajul poetic-muzical al sfîrșitorului principiului ciclic.

Nu ne putem abține de a ne manifesta surprinderea că ultima pagină a programului de sală cuprinde, nu o reclamă oarecare ca în alte dăți, ci una pentru "fabrica" de bani SABA. Dacă activitatea Filarmonicii reușește să-și atingă scopul, de purificare a sufletelor, cu această reclamă - fie ea și plătită - ne trîrște în ochlaurile necinatei. Îndrăznesc să pun astfel problema, deoarece zecile de elevi de la Școlile Generale 4 și 5, îndrumați de profesorii lor, au dus acasă această imundă pagină.

HUGO HAUPTMANN

CE INTERESE REPREZINTĂ PRIMARUL ȘEPREUȘULUI?

Ș epreușul, pentru arădeni, nu mai are nevoie de prezentare. Este satul care s-a ridicat, cu curaj, împotriva orînduirii locuitorii plătind cu sîngele lor cîteva sute de ani de demnia. Ș epreușul este eticheta care a dat accesul spre școli sau funcții al celor care s-au născut aici. Demnitatea, pentru locuitorii acestei comune, este un atribut care n-a putut fi șters de nimic și de nimeni. Tocmai de aceea, atunci cînd locuitorii Ș epreușului (mă refer aici la cei autentici, cu adînci rădăcini în acele locuri, nu la cei apăruiți de cîrva timp prin zonă) afirmă ceva despre cîntăreț, ce a toată atenția. În spiritul celor de mai sus, am tratat cu toată atenția vizita unor șepreușeni la sediul redacției. Mai ales că oful lor se lega tocmai de persoana și actele primarului, ales în mod liber și democratic în alegerile locale de anul trecut. Afirmările referitoare la capul obștii ne-au determinat să ne deplasăm la fața locului, pentru a vedea cum se prezintă lucrurile în fapt. Am reținut, ca punct de plecare al investigației noastre, faptul că domnul Vasile Pargea, primarul comunei Ș epreuș, a primit un vot de neîncredere din partea Consiliului comunal.

VICEPRIMARUL MIHAI PÎRV EXPLICĂ

La sediul Primăriei din Șepreuș, l-am abordat pe domnul viceprimar Mihai Pîrv. În biroul domniei sale, am început să intrăm pe firul discuțiilor dintre primar și consiliul local.

-Domnule Pîrv, am aflat că primarul Șepreușului a primit un vot de neîncredere din partea Consiliului local.

-Așa este. Totul a pornit de la situația unor reproducători. Știți cum e la țară, există animale de reproducție la dispoziția Primăriei, care sînt întreținute din fondurile comunei. Datorită lipsei furajelor concentrate, animalele au ajuns într-o stare de epuizare deosebită. Cetățenii m-au

acuzat pe mine, pentru că este adevărat, de obicei de partea gospodărească a Primăriei se ocupă viceprimarul. Un cetățean, mai ales, Teodor Horga se numește, m-a somat în repetate rînduri să-mi dau demisia.

-Cum ați reacționat la aceste acuze?

-La o adunare cetățenească, în 10 ianuarie, am arătat oamenilor cum s-a ajuns ca animalele să ajungă în această stare. Nu ca să mă disculp, ci doar ca oamenii să cunoască adevărul. Primăria a dispus de o suprafață de teren de 18,2 ha. Datorită faptului că nu am putut-o lucra, a venit o societate comercială din Deva, MINEXFOR, care s-a oferit să lucreze acest pămînt. Consiliul a hotărît să dăm acest teren, semnînd un contract prin care, la punctul 5, se prevedea ca din recoltă, 20% să revină Consiliului local, restul revenind MINEXFOR-ului. Totul a mers bine, anul trecut, în 4 și 5 iulie s-a recoltat de pe suprafața Primăriei grâu. Am avut oameni care au asistat la recoltare și apoi la cîntărire. Paznicul de arie, care este și consilier comunal, a fost prezent la cîntărire, astfel că am putut verifica tot. De pe cele peste 18 ha, s-au recoltat peste 70 tone de grâu. Conform contractului, Primăriei îi reveneau, deci, 14 tone. Însă, în locul acestei cantități, am primit doar 4 tone.

-Unde a ajuns diferența?

-În 13 iulie, a avut loc un lă de adunare cu toți cei care au dat pămîntul în lucru MINEXFOR-ului. În afara Consiliului comunal, au fost mai mulți cetățeni care au contractat lucrarea pămîntului cu această societate. A participat și primarul la această adunare, la care s-a stabilit ca asociaților să le revină cîte 20 procente din media recoltei pe întreaga suprafață lucrată de MINEXFOR. Mai mult, conform procesului verbal de ședință, primarul s-a angajat să supună problema de urgență aprobării Consiliului comunal, spunînd că dînsul personal este de acord cu această măsură.

-Deci, primarul a convocat Consiliul?

-Nu. Nu a spus nimănui nimic.

Această hotărîre a prejudiciat grav Primăria, pentru că pe baza cuvîntului primarului, Consiliul a pierdut 10 tone de grâu, adică aproximativ un vagon!

-Cellalți cetățeni care au tratat cu MINEXFOR au fost asociați agricoli?

-Nu știu. Însă știu sigur că noi, adică Primăria, sau Consiliul local, am semnat acel contract cu MINEXFOR, care prevedea că urma să primim 20 procente din suprafața Primăriei. Ce au făcut ceilalți cetățeni, nu ne privește, fiecare a tratat în nume propriu, și Primăria nu trebuia implicată. Cele zece tone de grâu pierdute s-au simțit în hrana animalelor de reproducție, care ne afectează pe toți.

-Ce ne ardează în continuare?

-S-a convocat o ședință extraordinară a consiliului local, s-a expus problema și s-a decis că, datorită faptului că nu a fost informat Consiliul, să dăm în judecată MINEXFOR-ul, iar pămîntul să nu îl mai lucrăm cu ei. Însă, ei au arat din nou și au însămintat pămîntul, în timp ce dosarul a ajuns la Judecătoria din Ineu. În 2 decembrie, am fost citați pentru primul termen de judecată. Primarul a afirmat că se duce dînsul, însă, invocînd că nu a avut mașină pentru a se deplasa la Ineu, a lipsit. La termenul al doilea, din 13 ianuarie, a participat însă. Patru consilieri au fost în sală, iar trei dintre ei au afirmat că primarul nu a apărut cauza Primăriei.

-Deci, acesta a fost unul din motivele invocate pentru votul de neîncredere, faptul că datorită primarului, s-au pierdut 10 tone de grâu.

-A mai fost și situația unor angajări făcute în Primărie de către primar. Am avut o casieră în concediu de un an pentru creșterea copilului. În locul ei, am redistribuit o fostă magazioneră, al cărei post fusese desființat. Primarul ne-a convins să reînființăm postul de magazioner, pentru că un control a dispus ca fiecare angajat să fie pe postul său. Însă, ne-am trezit că pe postul de casieră a fost angajată de primar altă persoană. Totul ar fi fost normal, însă în următoarea ședință de consiliu, primarul a propus

desființarea normei întregi de magazioner, urmînd să reducă o jumătate de normă și din postul de paznic de pășune, astfel urmînd ca fosta magazioneră să ajungă în șomaj, casiera angajată de el rămînd pe post. Cu de acord consilierii nu au mai fost de acord. Dacă tot trebuia angajat cineva, trebuia anunțat concurs. Și ultima problemă ce i-a fost imputată primarului a fost legată de o pășune. S-a hotărît într-o adunare generală a cetățenilor ca o pășune de vreo patru hectare să fie dată celor care doresc să recolteze fîn, pentru a avea pentru animale. Urma să o măsurăm și să vedem cine sînt doritorii. Însă, au venit militarii de la unitate militară și au cosit tot fînul. Nu știu, s-ar putea ca să fi primit și Primăria ceva, dar a fost încălcată hotărîrea adunării generale. A mai fost cosit și sovarul de pe o baltă, necuprînsă în suprafața arabilă, și o cărușă a primit primarul, alta un cetățean, restul fiind trimis tot în unitatea militară. Aceste trei probleme au determinat votul de neîncredere acordat primarului.

La acest punct al discuției, domnul Pîrv a fost chemat în altă parte, locul său în birou fiind luat de către domniile Iosif Pîrv, Ioan Durcău și Andrei Silaghi, consilieri comunal.

ANIMALELE DE REPRODUȚIE ABIA SE MAI ȚIN PE PICIOARE

Consilierii au confirmat în totalitate spusele viceprimarului. Au mai scos la lumină și alte fapte ale primarului. La Ineu, au fost prezenți la termenul de judecată din 13 ianuarie domniile Iosif Pîrv și Andrei Silaghi. Potrivit spuselor domniilor lor, primarul (de remarcat că nu s-a apelat la un avocat) a încercat să apere interesele... asociației, nu ale Consiliului comunal. Ceea ce ar fi provocat și o intervenție a judecătoarei, pentru a-l aduce la obiectul discuțiilor. În final, s-a reținut că s-ar fi admis acțiunea Primăriei, însă amănunte nu se cunosc, sentința neajungînd încă la Șepreuș.

În ceea ce privește votul de neîncredere acordat primarului, totul s-a petrecut în ședința Consiliului local din 15 decembrie 1993. În ciuda opreliștilor invocate de secretarul Primăriei, redată fidel în procesul verbal de ședință (care, după spusele domnului Iosif Pîrv, nu redă în mod fidel ceea ce s-a discutat de fapt), la cele trei acuzații ale consilierilor, șase consilieri au votat pentru acordarea votului de neîncredere, trei fiind împotriva. De remarcat că printre cei ce au

votat contra s-a aflat și domnul Andrei Silaghi, care a recunoscut că la vremea respectivă nu avea toate amănuntele privitoare la faptele primarului. Acum, opinia sa este ca totul alta. Consilierii au mai afirmat că, judecînd faptele primarului la rece, judecînd sale nu se pot justifica decît prin prisma unor interese. Astfel, nu se poate crede că s-au pierdut zece tone de grâu, datorită primarului, fără ca acesta să nu fi beneficiat de un avantajoarecare din partea societății MINEXFOR. La fel, manevra primarului prin care a fost angajată o persoană în Primărie, încercîndu-se eliminarea alteia, poate avea aceeași cauză. S-a afirmat că primarul are o crescătorie de porci, în imediate de lângă Șepreuș, pe un teren primit în baza Legii 18, unde se află o baracă tip vagon-dormitor, identică cu cele ale societății MINEXFOR. Mai mult, îngrijitorul porcilor domnului primar a recunoscut că o duce bine, privind televizorul și ascultînd radioul, alimentarea cu energie electrică se bîncii și crescătoriei făcîndu-se, în opinia satului, tot direct din unitatea militară, beneficiara finului comunal.

Mai mult, porcii au distrus recolta de pe pămîntul altor cetățeni din zonă, existînd un proces-verbal de constatare în acest sens.

Însă, problema care a declanșat totul a fost a celor 3 tauri, 2 armăsari și 5 vieri, adică a reproducătorilor comunal. Aceștia se află într-o stare jalnică. Datorită nealimentării (furajele concentrate s-au terminat în noiembrie), ei nu sînt mai pot îndeplini nobila misiune. Poate părea unora ridicol, dar pentru cetățenii comunei situația devine îngrijorătoare. Animalele de-abia se mai pot ține pe picioare, fiind și pline de rîie. Cu cele 10 tone de grâu, pierdute de primar, situația ar fi fost alta. Se puteau obține bani, grîul putea fi schimbat pe concentrate, ce mai, un gospodar bun găsea o întrebuintare grîului care ar fi salvat situația. Tot norocul că iar a fost ușoară, altfel, animalele ar fi fost moarte de mult, ne-a spus un interlocutor.

În ceea ce privește MINEXFOR-ul, acesta s-a implementat puternic la Șepreuș. Societatea urmărește, prin intermediul a doi cetățeni, toate suprafețele de teren neacordate conform Legii 18, le identifică, le ară și le seamănă. Cei doi "detectivi" fac parte din comisia pentru aplicarea Legii 18, astfel că știu cu exactitate ceea ce fac. Asta, în timp ce alte persoane îndreptățite așteaptă în van să le fie redată pămînturile.

(CONTINUARE ÎN PAGINA 5)

Academia de Muzică GHEORGHE DIMA din Cluj-Napoca, str. I.C.Brătianu 25, tel.95.111241-fax..95.193879, solicită prezența tuturor absolvenților la festivitățile prilejuite de aniversarea a 75 de ani de existență, ce se vor deschide în 25 aug. 1994- în sala Studio a Academiei- la ora 10, încheindu-se în 1 sept.

Confirmările sînt așteptate pînă la 1 iunie 1994, pe adresa Academiei. Alte telefoane: 95.191241-193879-

INVITAȚIE

115208. Bani se depun în contul nr. 45.36.6.23.1 B.C.R. Cluj, în lei, și

nr. 47.12.4.16.62 B.C.R.E. în valută. Absolvenții, indiferenți de vîrstă, sînt rugați să contribuie la realizarea unui volum omagial-aniversar cu diferite materiale, scrisori, documente.

Rector Prof. univ. ALEXANDRU FĂRCAȘ

CE INTERESE REPREZINTĂ PRIMARUL ȘEPREUȘULUI?

(URMARE DIN PAGINA 4)

CETĂȚENII SÎNT NEMULȚUMIȚI

Aflînd de prezența noastră în Primărie, domnul Teodor Horga (cel amintit la începutul acestor rînduri, care solicita demisia viceprimarului) a dorit să discute și dînsul cu noi. Fost polițist, domnul Horga s-a exprimat tranșant, acuzînd primarul de abuz în serviciu și alte infracțiuni. Conform spuselor sale, pe care le-a susținut în diferite adunări generale ale cetățenilor, primarul se face vinovat de multe încălcări ale legii, domnul Horga așteptînd cu nerăbdare sosirea unor organe de anchetă abilitate să facă cercetările de rigoare. Mai mult, o asemenea adunare era să ceară chiar schimbarea primarului. Noroc cu preotul comunei, care a liniștit

oamenii, afirmînd că nu este în puterea lîr să schimbe conducătorul obștii.

ÎN LOC DE FINAL

Ne-am fi dorit, bineînțeles, să aflăm și opiniile primarului Vasile Pargea asupra acuzațiilor care i se aduc. Însă, domnia sa a fost plecat din comună. După cum afirmam unui cetățeni, se pare că zvonul venirii noastre la Șepreuș, răspîndit cu o zi înainte, a avut oarecare rol în această plecare. De aceea, nu putem trage decît concluziile pe care ni le-au sugerat actele și declarațiile cu acoperire ale celor cu care am discutat. Astfel, primarul se face vinovat de pierderea celor 10 tone de grîu, pentru că a acționat contractul

semnat între Consiliul local Șepreuș și MINEXFOR. Dovadă: contractul în sine și procesul verbal al adunării populare a cetățenilor al căror pămînt este lucrat de MINEXFOR, care consemnează clar opinia domnului Pargea, devenită literă de lege pentru MINEXFOR. Ce a determinat o asemenea atitudine, nu e greu de bănuț: poate, ancheta organelor de poliție, care ar fi necesar să calce prin Șepreuș, va depista un caz clar de corupție.

Angajarea de personal în Primărie, prin simpla voință a primarului, fără anunțarea unui concurs pentru postul vacant, constituie o altă faptă care ne duce cu gîndul la corupție. Toate manevrele desfășurate de primar, reieșite clar din lectura proceselor verbale ale ședințelor de consiliu, atestă premeditarea faptei și pregătirea terenului, pentru angajarea unei persoane pe un post ocupat. Mai ales că nu rezultă de nicăieri că fosta casieră ar fi avut

probleme în îndeplinirea sarcinilor de serviciu, care să justifice schimbarea sa de pe post.

Afacerea finului ajuns în unitatea militară, în contradicție cu hotărîrea adunării generale a cetățenilor, este o altă faptă a primarului care stîrnește dubii. Mai ales că, în urmă cu ani, domnia sa a fost angajatul acelei unități. Iar prezența crescătoriei de porci în imediata apropiere a unei unități militare cu profil special (poate acest lucru va da de gînd celor în drept) poate explica, dacă se va confirma faptul că această poziție i-a adus unele avantaje întreprinzătorului primar, de ce a ajuns finul comunal în unitate.

Regretînd încă o dată faptul că nu am avut plăcerea unei discuții și cu domnul Pargea, semnalăm cele de mai sus organelor abilitate să facă lumină. Situația în Șepreuș devine tot mai tensionată și ar fi

bine ca oamenii să afle, de la cei în drept, care este adevărul cu primarul lor: a acționat contra obștii care l-a ales (pentru că a prejudiciat avutul comunal înseamnă a prejudiciat obștea) doar în urma unor impulsuri de moment, fără alte motivații, sau la mijloc este acest flagel al timpului modern, care se numește corupția? Noi nu afirmăm aceasta, doar ne punem întrebări, așteptînd răspunsul Poliției, Parchetului și, de ce nu, al Prefecturii, căreia i-a fost înaintat procesul verbal al ședinței care consemna votul de neîncredere al consilierilor acordat primarului, la care această instituție încă nu a dat nici un răspuns.

În încheiere, reamintim că nu am consemnat toate cele ce ne-au fost relatate de interlocutori, ci doar cele probabile prin procese verbale, contracte și alte acte.

SORIN TROCAN □

NOTE DE LECTURĂ

I.G. DUCA, MEMORII, II, Ed. HELICON, Timișoara, 1993

De curînd au apărut în librăria-anticiariat "Humanitas", din Arad, MEMORIILE (II) lui I.G. Duca, ascunse publicului, din motive evidente politice, zeci de ani. În urmă cu mulți ani *Europa Liberă* a difuzat un serial cuprinzînd memoriile lui Duca publicate în Occident, avînd la bază un manuscris scris aparținînd fiului cunoscutului om politic. Oricît de bune intenții au avut redactorii de la *Europa Liberă* o carte este scrisă pentru a fi citită și nu ascultată. În țară o parte a memoriilor publicate acum au fost tipărite trunchiat și în episoade dispațate în paginile unor reviste și almanahuri, făcînd aproape imposibilă înțelegerea lor de către publicul larg. Editarea MEMORIILOR lui I.G. Duca se realizează astăzi datorită preocupărilor lui Stelian Neagoe care se îngrijește de realizarea ediției și semnează indicele cărții, atît de necesar unei lucrări în care apar foarte multe personaje devenite celebre în istoria noastră.

Prezentînd MEMORIILE lui Duca tipărite pentru prima dată în țară nu vom uita să spunem că volumul I a apărut la editura EXPRES în timp ce volumul II a fost scos de editura HELICON din Timișoara, în tiraje insuficiente de vreme ce primul volum nu mai poate fi

găsit de mult niciunde, iar volumul al doilea s-a epuizat, la Arad, în timp record.

Proeminent om politic liberal, ministru și prim-ministru al României, I.G. Duca a fost martor la numeroase evenimente care au intrat, datorită importanței lor, în cărțile de istorie. I.G. Duca relatează evenimentele nu de pe poziția unui spectator ci de pe poziția omului care face istorie, deci de pe poziția unui mare om politic. Ceea ce este însă cu adevărat rar la omul politic este autenticul har al scrisului pe care îl posedă și care face ca MEMORIILE să fie citite cu plăcere și pasiune și de către persoane mai puțin interesate și inițiate în istorie. La sfîrșitul lecturii, vrăjit de verbul lui Duca, cititorul nu poate spune ce i-a plăcut mai mult: ineditul faptelor sau măreția și frumusețea lor relatate de un om pentru care patriotismul este un sentiment intim, de la sine înțeles.

Volumul II al MEMORIILOR cuprinde anii neutralității României din timpul primului război mondial, atunci cînd autorul a fost ministru în cabinetul celui mai mare și mai norocos om politic al României: Ionel Brătianu. Cel mai mare, spune Duca, pentru că politica sa a dus la realizarea României Mari- visul

încă nerealizat al românilor de azi; cel mai norocos pentru că a murit la timp, în plină glorie, spune Duca înainte de a vedea țara făurită de el sub sceptrul regelui Ferdinand Întregitorul, sfercată de străini și mai tîrziu distrusă de comuniști străini și români (de parcă atunci cînd spui comunist mai contează etnia sau ce mamă te-a născut), ne grăbim să adăugăm noi, cei de azi.

Volumul este structurat pe doisprezece capitole, care ar putea trăi separat, sub formă de eseu, descriînd fiecare mari evenimente precum: Moartea reginei Elisabeta, Sesiunea parlamentară 1915-1916, Îscălirea tratatului, Consiliul de Coroană de la Cotroceni, etc.etc. Fără a i se dedica un capitol aparte Ionel Brătianu străbate cartea de la un capăt la altul. El are de luptat atît cu cei care afișînd un patriotism ostentativ și zgomotos îi cer intrarea imediată în război acuzîndu-l, culmea, de lipsă de patriotism sau de responsabilitate, cît și cu cei care, temîndu-se de ruși încearcă să ducă țara în tabăra Germaniei. Conștient că nu se poate baza pe promisiunile rușilor el are de luptat pentru a obține garanțiile aliaților Occidentali. Are apoi de luptat cu perfidia și brutalitatea negociatorilor ruși. Are de făcut față presiunilor extradiplomatice aplicate de Rusia României pentru a o forța să grăbească intrarea în război sau a o atrage în război în cazul în care ea nu este pe deplin hotărîtă. Inedită în istoriografia postbelică este descrierea momentului

în care trupele rusești violează neutralitatea României, pătrund pe teritoriul țării noastre de unde atacă prin surprindere inamicul, fără a se jena că ar putea transforma în teatru de război teritoriul unei țări neutre încă în acel moment. Volumul II se termină cu descrierea Consiliului de Coroană de la Cotroceni cu tot dramatismul dat atît de neașteptata izbucnire a lui P.P. Carp, căreia regele Ferdinand îi răspunde "cu toată mîndria unui Hohenzollern și cu tot patriotismul unui bun român": "Dinastia va urma soarta țării, învingătoare cu ea, sau învinsă cu ea. Deoarece mai presus de toate dinastia mea este română... Revendic pentru Casa Mea cinstea de a fi îndeplinit în întregime misiunea pe care acest popor i-a încredințat-o".

Așteptînd cu multă nerăbdare volumul III sperăm ca aceste cîteva rînduri să deschidă pofta cititorilor care mai pot procura această carte pasionantă, plină de pilde despre cum poate și va trebui să arate un adevărat om politic al României pe care noi o visăm.

MIHAI GROZAV □

De cînd era bunica fată PATEU DIN IEPURE SĂLBATIC

Pentru sezonul de vîntoare, nimic mai util decît o altă rețetă pentru prepararea vînatului. Cantitățile necesare: iepure sălbatic (ținut la apă pentru călătirea de sînge, 300 gr. de untură de porc, 7 cepe, 8 ouă (4 crude, 4 fierte), sare, o linguriță cu zahăr, nucșoară, piper, cury. Modul de lucru: Se fierbe bine iepurele pînă se desprinde cu ușurință carnea de pe oase. Se separă de oase și se macină. Se macină ouăle fierte și ceapa prăjită în untură. Se adugă toată untura în care s-a prăjit ceapa. Untura are rolul de a lega tocătura alături de ouăle crude. Se pune sare după gust, zahărul, nucșoara, cury și piperul. La gustat, după omogenizare trebuie să se prezinte ușor sărată. Într-un vas de lemn potrivit se așterne o folie de aluminiu suficient de mare încît să acopere toată tocătura ce se pune în vas. În cazul în care aluminiul lipsește, se poate înlocui cu celofan veritabil. Se dă la cuptor (depinde de cuptor) o durată de cca. 20 minute, pînă este pătrunsă compziția. Se consumă rece. Se poate asocia la consumare cu castraveți în oțet ori ardei cu varză. Vinul alb demisec la temperatura camerei este obligatoriu. Se consumă în familie, astfel riscați să nu rămînați nimic pentru două zi.

SERIA GAJELOR CONTINUA

TVR a dat, spre finele anului trecut, preluându-l de la Televiziunea din Chişinău, un film documentar pe tema Basarabiei. Cei care l-au vizionat își amintesc, probabil, de apariția, la un moment dat, pe peliculă, a d-lui Ion Iliescu. Invitat să-și dea cu părerea în chestiune, președintele nostru, cu binecunoscuta-i, vervă și în binecunoscutu-i, langaj criptic-formulistic (de mare efect asupra celor naivi și a specialiștilor în tămăiere), a ținut să nu-și dezmințită afirmările efective (de la Șerban Foarță cetire), reluând o mai veche (pre)judecată de valoare a d-sale, potrivit căreia reînnoirea tratatului de așa-zisă prietenie (citește servitute) cu fosta U.R.S.S., pusă la cale în chiar primele luni după decembrie 1989, departe de a fi fost o eroare politică evidentă - cum au considerat-o voci autorizate ale mass-mediei - ar fi constituit, dimpotrivă, o dovadă de "matură chibzuință", un indiciu de fler diplomatic, într-un cuvânt, o acțiune salutară izvorâtă din rațiune. Ar mai fi încă multe de spus cu privire la această gafă, care, de nu urma prăbușirea spectaculoasă a imperiului roșu, ne-ar fi costat înhămarea pentru încă 15 ani la troica rusească (desigur, ca sateliți, nu ca aliați). Dar d-l Iliescu își are convingerile sale, bine "articulate", gândirea sa, "coerentă", forțată în anii de ucenicie sânguinoasă la "clasiți", atât la București, cât și îndeosebi la Moscova. Iar noi nu putem, nici vrem să-i zdruncinăm aceste convingeri. Ceea ce ne-a surprins și ne-a uimit, însă, cu prilejul acestei apariții televizate, a fost/este perseverența obstinată cu care susține(a) un punct de vedere total perimat, în dezacord flagrant cu realitatea. Anume că, prin neratificarea aceluia tratat (de care, în treacăt fie spus, ar trebui să ne fie rușine), s-ar fi irosit o bună șansă pentru România, întrucât urmașii de acum ai fostului imperiu, Rusia și Ucraina, nu mai sunt dispuși, așa cum o făcuse vechiul nostru partener, să recunoască nulitatea Pactului Molotov-Ribbentrop și să se dezică de acesta. "Nici nu vor să audă de așa ceva, nici nu vor să discute cu

noi despre Bucovina", afirma, textual, d-l Iliescu. Și continua, horribile dictul! - în felul următor: "Așa cum nici noi nu discutăm cu Ungaria". Ei bine, această din urmă frază nu se poate să nu consterneze, întrucât ea pune în lumină o anume înțelegere a problemei Transilvaniei, care, în viziunea "originală" a d-lui Iliescu, stă pe același plan cu a teritoriilor românești răpite de sovietici: Basarabia, Bucovina de Nord și ținutul Herța. Ori, a pune semnul egalității între acestea, așa cum face d-sa, e o dovadă de îngustare a perspectivei, și avem motive să ne îndoim de perspicacitatea (atât de mult lăudată) a președintelui român, de soliditatea culturii sale istorice, dacă nu și de patriotismul său (ceea ce, evident, ar fi extrem de grav și periculos). Credem că nu-i este permis unui șef de stat să gândească și să se exprime asemenea insului de pe stradă. Scopul nostru nu este să-l acuzăm însă pe d-l Iliescu de rea-credință, dar nici să subscriem la cazuistica prin care d-sa se străduiește cu atâta zel și ardoare, să ne dovedească negru pe alb că tot d-sa are dreptate. Oricum, prestația sa politică de peste patru ani ni se pare destul de îndoielnică, dacă nu chiar deplorabilă. Am abstrage de lipsa de umor (pierdut, se pare, pe calea socialismului), dacă n-ar fi la mijloc și situații ca cea de mai sus, angajând răspunderea totală pentru soarta țării. Ne îndispune aerul acesta suveran de diletantism cu panăș, tonul suficient cu care sunt discutate azi, la Palat, problemele mari ale țării. Acest slalom continuu printre aproximări și gafe este cu atât mai puțin scuzabil, când e vorba de Președinte. Deocamdată, însă, ele, gafele, continuă. Până când ?!

PETRU M. ARDELEAN □

ERATĂ: În numărul precedent al ziarului nostru (110/21-27.01.1994), la pagina 2, coloana 1, rândul 34, în loc de "tragsemnale de alarmă", se va citi: "avertizează".

STÎNG, DREPT, STÎNGA!

Aflăm cu bucurie că tov. Zăvoianu și compania a primit de la organele de partid și de stat sarcina de a înființa filiala arădeană a Uniunii Ziaristilor Profesioniști, care să contracareze AZR-ul (Asociația Ziaristilor Români), cam anticomunist. Modest cum e - cel ce e pe post de eminență cenușie - și-a rezervat deocamdată doar o vicepreședinție. Statutul noii uniuni are înscrisă interdicția atacului la persoană. Aspectul este desigur umoristic, având iz de tratat sovieto-etcetera. Propunerea de neagresiune vine din partea unora care au fabricat mereu atacuri mudare la persoană, încă din epoca de aur și mai ales în zilele noastre, ele devenind o specialitate a unora. Asta ne amintește de zisa populară: "Hoțul strigă: Tolvai!"

H.H. □

PREȘEDINȚII EREDITARE

Cu ocazia - de altfel foarte tristă - a înmormântării tinărului fiu al președintelui Assad al Siriei - în funcție din 1971 - am aflat că el ar fi fost destinat să-i urmeze tatălui la conducerea statului.

A fost prezent la înmormântare și președintele Egiptului, Mubarak, care domnește în țara sa din 1981, anul în care președintele Sadat a fost înlăturat prin asasinat.

Se știe că tov. Kim Ir Sen, care e la putere din 1948 în Coreea de Nord, și-a pregătit demult fiul pentru succesiune.

Gheorghiu - Deja domnit două decenii, Ceaușescu, un sfert de veac, iar acestuia din urmă i-ar fi urmat fiușul dacă n-ar fi fost revolta din Decembrie. Cu siguranță Iliescu va fi reales și reales și... Mao a domnit în China până s-a scrântit, și tot n-a fost schimbat.

Exemple sunt foarte multe. Stalin și toți cei ce i-au urmat - cu excepția lui Hrușciiov - au avut parte de înmormântări regești. Tedemal, Kadar, Honecker, Jivkov, Sadam Hussein, Gadafi s-au extenuat, sau se strofoacă și azi cu sceptra în mână. Putem să-l amintim și pe Koivisto al Finlandei.

Care-i avantajul sistemului prezidențial față de cel monarhic ?

H.HAUPTMANN □

REFLECȚII

*În locul internaționalismului proletar s-a instalat cosmopolitismul lingvistic. Pentru cei ce se îndoiesc de acest lucru, o invitație: citiți firmele de pe buticurile din Timișoara!

astă ...

*Biblia conține foarte multe îndemnuri la modestie care nu sînt luate în seamă de reprezentanții multor biserici și culte, care afirmă că numai credința provăduită de ei

*România și-a făcut de foarte mult timp intrarea în Europa prin cultura sa (literatură, artă, știință, tehnică, etc). Drumul însă s-a încheiat din cauza unor "obsatcole": năravurile bizantino-balcanice.

*Unele redacții stipulează că "materialele nepublicate, nu se restituie autorilor", probabil spre a-și asigura astfel intrarea în istorie: cercetătorii de la sfîrșitul secolului al XXI vor putea constata astfel că la acele redacții au existat și articole valoroase.

"Școala vieții" este cea mai ușor de absolvit fiindcă nu necesită nici cărți, nici caiete. Și pe scumpetea

ei este adevărată.

*Care dintre activitățile desfășurate de către tineret - sportul și învățătura - este cea mai importată pentru dezvoltarea lor (fizică și spirituală)? În loc de răspuns, vă facem o recomandare: numărați publicațiile și emisiunile dedicate celor două sectoare de activitate și vă veți putea convinge și singuri!

*Unii secretari de redacție taie prefixele puse de unii autori în fața numelui (grade didactice, titluri științifice), dar nu din invidie, ci din ... democrație; ar trebui să înțeleagă însă că acestea sînt tocmai semne ale modestiei; Iorga, Blaga, Arghezi și alții de talia lor, nu aveau nevoie de aceste prefixe. E o părere a unuia ce semnează cu "prefi

Prof. dr. ION DRĂGAN □

S.C. GETON CRUX S.R.L. COMERȚ GENERAL

Str. Lucian Blaga nr. 2-4, tel./fax 0966/17643

Vă oferă din producție internă și import prin

Magazinul Universal

ARADUL

INCĂLĂȚĂMINTE,
CONFECȚII FEMEII,
BĂRBAȚII, COPII
JUCĂRII
PAPETĂRIE

ELECTROCASNICE
MOULINEX
ZASS
BOSCH

COMPUTERE
CONSUMABILE
RADIOCASSETOFONE
VIDEOCASSETOFONE
TV COLOR

VINDE UN VAST
SORTIMENT DE:

STOFE
ȘI ȚESĂTURI

COVOARE ȘI MOCHETE
MERCERIE ȘI MAROCHINĂRIE

ANUNȚ

În conformitate cu Legea nr. 50 /1991, capitolul II, privind concesionarea terenurilor pentru construcții, Consiliul local al municipiului Arad anunță:

În sediul din B-dul Revoluției nr. 75, va avea loc la data de 25.02.1994 la ora 9.00 licitația privind concesionarea terenurilor aparținând domeniului privat al municipiului Arad, situate în municipiul Arad:

1. Str. P. MAIOR nr. 2/4

-suprafața terenului este de 521 mp;
-prețul de pornire al licitației este de 1.563.000 lei;
- durata concesionării este durată existenței construcției;
-destinația concesionării: construcție locuință.

2. Str. SPORTULUI nr. 24

-suprafața terenului este de 534 mp;
-prețul de pornire al licitației este de 1.602.000 lei;
-durata concesionării este durată existenței construcției;
- perioada de achitare a concesionării este de 25 de ani;
- destinația concesionării: construcție locuință.

3. Str. SPORTULUI nr. 24a

-suprafața terenului este de 534 mp;
-prețul de pornire al licitației este de 1.602.000 lei;
-durata concesionării este durată existenței construcției;
-perioada de achitare a concesionării este de 25 de ani;
-destinația concesionării: construcție locuință.

4. Str. COCORILOR nr. 17

-suprafața terenului este de 579 mp;
-prețul de pornire al licitației este de 1.737.000 lei;
-durata concesionării este durată existenței construcției;
-perioada de achitare a concesionării este de 25 de ani;
-destinația concesionării: construcție locuință.

5. Str. COCORILOR nr. 17a

-suprafața terenului este de 579 mp;
-prețul de pornire al licitației este de 1.997.000 lei;
-durata concesionării este durată existenței construcției;

-perioada de achitare a concesionării este de 25 de ani
-destinația concesionării: construcție locuință.

6. Str. Gh. GROZA nr. 12

-suprafața terenului este de 540 mp;
-prețul de pornire al licitației este de 1.620.000 lei;
-durata concesionării este durată existenței construcției;
-perioada de achitare a concesionării este de 25 de ani;
-destinația concesionării: construcție locuință.

7. Str. Gh. GROZA nr. 12 a

-suprafața terenului este de 540 mp;
-prețul de pornire este de 1.620.000 lei;
-durata concesionării este durată existenței construcției;
-perioada de achitare a concesionării este de 25 de ani;
-destinația concesionării: construcție locuință.

8. Str. MIRAJ nr. 20

-suprafața terenului este de 248 mp;
-prețul de pornire al licitației este de 1.165.000 lei;
-durata concesionării este durată existenței construcției;
-perioada de achitare a concesionării este de 25 de ani;
-destinația concesionării: construcție locuință.

9. P-ȚA UTA, bloc U 4

-suprafața terenului este de 71 mp;
-prețul de pornire al licitației este de 1.775.000 lei;
-durata concesionării este de 50 de ani;
-perioada de achitare a concesionării este de 25 de ani;
-destinația concesionării: prestări servicii.

10. Calea A. VLAICU, bloc Z22

-suprafața terenului este de 79 mp;
-prețul de pornire este de 1.975.000 lei;
-durata concesionării este durată existenței construcției;
-perioada de achitare a concesionării este de 25 de ani;
-destinația concesionării: prestări servicii.

11. Calea A. VLAICU-COMPLEX UNIREA

-suprafața terenului: 8 amplasamente de câte 64 mp /amplas.

-prețul de pornire este de 1.280.000 lei/ amplas.

-suprafața terenului: 8 amplasamente de câte 100 mp /amplas.

-prețul de pornire al licitației este de 2.000.000 lei/amplas.

-durata concesionării este de 10 ani;

-perioada de achitare a concesionării este de 10 de ani;

-destinația concesionării: prestări servicii, comerț, birouri.

12. STR. A. ȘAGUNA nr. 1-3

-suprafața terenului este de 2.002 mp;

-prețul de pornire este de 50.050.000 lei;

-durata concesionării este de 99 de ani;

-perioada de achitare a concesionării este de 25 de ani;

-destinația concesionării: prestări servicii.

În perioada 26.01-22.02 are loc înscrierea persoanelor fizice sau juridice interesate, la sediul Consiliului local al municipiului Arad camera 12.

În perioada 26.01-21.02 va avea loc vânzarea caietelor de documente și a formularelor de ofertă, la sediul SC "PROIECT ARAD" SA, B-dul Decebal nr. 2-4

Împotriva licitației se va putea face contestație de către orice persoană interesată la Judecătoria municipiului Arad în termen de 10 zile de la data publicării prezentului anunț.

Dificultăți și obstacole în DRUMUL SPRE EUROPA

Supărarea și chiar indignarea unor concetățeni atunci când se rostește sau se scrie sintagma "dorim să intrăm în Europa" sînt în bună măsură întemeiate, deoarece, într-adevăr, prin cultura noastră, sub diferitele ei forme (literatură, artă, știință, tehnică, etc) sîntem demult în Europa. Reticențele față de această afirmație se datoresc, probabil, faptului că, neavînd o limbă de circulație mondială, cum este franceza, engleza, germana, produsele scrise ale culturii noastre au circulat și circulă mai greu. Dar am comensat și compensăm din plin prin produsele care se exprimă prin limbajul universal, cum ar fi artele plastice, muzica și tehnica. Nenumăratele premii, medalii și diplome, luate de români la diverse competiții internaționale, sînt probe elocvente din acest punct de vedere.

Și, totuși, dorința de a intra în Europa are unele justificări. Iar acestea sînt de complexul pe care-l avem (unii!) din cauza comportamentului nostru necuropean, determinat de năravurile noastre levantino-balcanice. Conștiința existenței unor asemenea năravuri îi face, pe cei ce își dau seama de aceasta să dorească... intrarea în Europa, adică să scape de ele.

Dintre multele năravuri bizantine, mă voi opri la unul pe care-l cunosc din experiența personală.

Cu vreo 25 de ani în urmă, am trimis unei reviste de specialitate din București un articol (era mai de grabă un studiu, fragment din viitoarea teză de doctorat). Am așteptat publicare lui, sau măcar un răspuns din care să rezulte că nu poate fi publicat (cîte motive nu există?). Și am așteptat o lună, două, trei, cinci, opt. Zadarnic. Tăcere totală. De "supărare" m-am apucat și l-am tradus în limba franceză (cu ajutoare la corectare) și l-am expediat unei reviste de specialitate din Belgia (a cărei adresă o aveam). Rezultatul? După o lună de zile am primit răspunsul redacției, semnat de redactorul șef, în care, după obișnuitele formule protocolare, mi se comunică numărul revistei în care va apare, data aproximativă a apariției și a expediției lui către mine; de asemenea mi se solicita numărul contului și numele băncii la care să mi se vireze onorariul. Foarte bune și frumoase, dar eu nu aveam cont la bancă și, chiar dacă șif mi-avut, mi-era teamă să-l dau, spre a nu fi acuzat de colaborare cu "imperialiștii". Așa că "la decizie capitul" am tăcut mîlc, neîncasîndu-mi onorariile nici pînă în ziua de astăzi. Am zis onorariile deoarece, văzînd eu cum stau lucrurile în Apus, am continuat să le trimit articole, din care, după fiecare apariție, mi se trimiteau 30 de extrase. Așa se face că eu am intrat în Europa acum 25 de ani!

Cum stau lucrurile la noi, din acest punct de vedere, al colaborării cu redacțiile? Cele mai multe ("în proporție de masă") publică ceea ce le trimiți, iar dacă nu le publică consideră tăcerea un răspuns (ca în Balcanii!). Mai există și unii redactori, sau secretari de redacție, care răspund de la înălțimea "celel de a patra puteri", cu ironii sau cu glume de prost gust (mi-a arătat un asemenea răspuns un coleg care nu este chiar la înălțimea didacticei, încă prezumtivul de colaborator și pierde orice chef de a le mai trimite alte materiale. Pentru această categorie de "savani în publicistică" am o glumă: "mai ieri l-am învățat să citească (mi-era elev!), iar acum mă învăță el să scriu (este redactor!)". Acesta este o formă de ajutor reciproc".

Unii au o scuză pentru nerăspunsul la scrisori: "Nu am timp, fiindcă am fost foarte ocupați!" Acesta înseamnă că nici la salut nu a avut timp să răspundă, deoarece răspunsul la corespondență este, ca și răspuns la salut, un act de politețe sau bună cuviință (este adevărat că primul se plătește cu 45 de lei).

Ne-am oprit doar la unul din multele năravuri levantine care nu barează drumul spre Europa. Ele sînt mult mai multe și ies în evidență cînd unii dintre românii noștri fac drumuri prin Europa, uitînd să-și lase năravurile acasă. Și ne mai mirăm că sîntem priviți ca "a opta minune a lumii"?

Prof. univ. dr. ION DRĂGAN □

SACRIFICII

Construirea Catedralei ortodoxe pare a fi început. Locul a fost îngrădit, gardul e în curs de vopsire. Astea s-au făcut încet, încet. Sacrificarea zonei verzi - cu peste 80 (optzeci) de pomi și pomișori - s-a făcut în grabă. Ne amintim că pe locul unde ar fi trebuit să se înalțe Catedrala, comunistii lui Zăvoianu, după ce au ras un parc, au ridicat ASTORIA, locul lor de rugăciune.

Ne întrebăm, cam în cîte cincinale va fi ridicat sfîntul edificiu, căci actuala biserică ce găzduiește Episcopia a fost înălțată într-un an și ceva, pe vremea imperiului austro-ungar.

Publicația noastră a înfiat, cu destulă vreme în urmă, un cont pentru Catedrală, la care lumea noastră ortodoxă nu se prea înghesuie.

H.H. □

Din seria "Amintiri din copilărie"

IAȘI ... HEIDELBERGUL NOSTRU DE ALTĂDATĂ

Episodul XIII

Mistuit de dorințe și de nerăbdare, am sperat în vizita de mîine, ca într-o unică soluție de a fi singuri. Pentru mine acordul Sandei era un fapt deosebit deoarece femeii ce să-și asume asemenea riscuri erau, cum să spun ... una la mie. În plus în conjunctura în care ne găseam, prea era supralicitat amorul. Ocaziile de a iubi o femeie se iveau rar, altfel spus, cererea față de ofertă era teribil de disproporționată. Fetele, colegile noastre și celălalte studențe, crescute în familii cu educație solidă, făurite înainte de război, aveau o frică de păcat și o modestie a lor, cum astăzi... Foarte rare erau cazurile de studențe ce să-și trăiască viața fără prejudecăți. În cinci ani de facultate, dacă am auzit despre 5-6 cazuri, iar dintre colegile mele, le știu doar pe două. Băieții, la fel, pentru mulți vorbele părinților: "Băiatul mamei, să ai grijă, să te porți cinstit, să nu ne faci de rușine", sunau ca un ecou în urechi. Eram și noi modești și poate prea cuminiți. Comunismul a infiltrat în sufletele noastre frica și i-a adus pe toți la acel numitor comun al sărăciei, astfel că psihoza, special creată, ne-a cuprins și pe noi. Aceasta era situația în Iași deceniului șase.

În alte părți este posibil să fie și altfel. Bunăoară în prima convocare militară de la Focșani, erau reuniți studenții artileriști din mai multe centre universitare. Unul din Tg. Mureș povestea că la ei era la modă, tocmai în perioada aceea, un interesant joc de societate, băieți și fete, gajuri și pedepse. Se adunau la câte unul dintre ei, fete și băieți, vreo cinci pînă la opt perechi, relata amical, într-un fel de - hazl bull-cum denumeau ei jocul. La un moment dat, se anunța începerea jocului, se stingea lumina și într-un coșuleț, pe masă, fetele în mod discret își depuneau chiloții. Era un coșmar ca o asemenea piesă de lejerie să poată trece printr-un inel. Atunci, noi ieșenii, nu ne puteam imagina cum trece un "tetra" prin verighetă. De acest fapt eu m-am lămurit tocmai la Pucioasa, în primii ani de stagiatură, iar materialul nu era ... tetra, era ceva mult mai fin, se putea scurge cu ușurință prin verigheta cea mai îngustă. În fine, băieții cu ochii legați, alegeau pe orbește câte un chilot din coșuleț, se

aprindea lumina și hazardul punea față-n față perechile formate. Băiatul punea obiectul în buzunar și împreună cu proprietara lui părăseau adunarea pentru exact 15 minute, refugiindu-se într-o altă cameră. În prima rundă pedeapsa de îndeplinit o dădea băiatul, iar în runda următoare fata. Pe durata unei runde, chilortul se găsea în buzunarul băiatului. În acest răstimp, ceilalți dansau, mînceau fursecuri, discutau. Cînd revenau din "izolare" prima pereche, urma a doua și așa mai departe. Aceasta era orundă. După un timp, se anunța iar alegerea pe nevăzute a chiloților,

La urmă, după ce am aflat intențiile tuturor de a merge la cursuri, le-am declarat: "Mîine eu voi fi bolnav, să nu mă treziți". "Dormi liniștit (m-au asigurat ei în cor), o să-ți aducem mîncarea de la cantină". Asta a fost marea mea greșală, după insistența și grija ca toți să fie la cursuri, ei au intrat la idei. Dar să vedeți ...

Noaptea, n-a fost noapte, de emoție, nu s-a lipit somnul de mine. M-am perpelit și am făcut zeci de planuri. Oare va veni? Dacă vine, cum o primesc? Cum să mă îmbrac? Ea va veni îmbrăcată de oraș? Dacă-i prea îmbrăcată, cum

ne-am vorbit. În naivitatea noastră, faptul că ne despărțeau cîțiva pași, chipurile, ar elimina bănuielele curioșilor. Intrăm în cameră, eu, apoi după cîteva secunde, Sanda. Abia acum observ că ceilalți și-au făcut paturile exemplar, totul era o ordine și o aliniere nemaipomenită. Ardeam. Sanda părea calmă "Te rog să mă înțelegi, prea mult nu pot sta, i-am spus Marietei că vin la tine pentru un roman să-l citești". Se oprește în mijlocul camerei rotindu-și ochii în toate colțurile. Eu lîngă ea, abia de am apucat-o de mîină. Am strîns-o ușor. "Care-i patul tău?" "Acela, al doilea de la geam", "arat eu spre patul lui Nelu. Încerc să o sărut, am așteptat doar clipa... "Stai puțin, tu chiar ești singur în cameră? Am considerat întrebarea cu un refuz discret, ca un nod în papură, cum domnule singur? Am verificat totul cîteva minute înainte. Spunînd aceasta, Sanda se apucă să verifice dulapurile.

și după același tipic urma rului următoare. Diferența era, cum am mai spus, în faptul că pedeapsa o dădea fata. Noi ieșenii ascultam vrăjiți relatarea "Mare minune domnule, interesant trebuie să fi fost jocul acela", exclama cuprins de încîntare Mircea Mateescu. După vacanță, reîntorși la Iași, Nicu Nanu, Costi Stănilă sau Mirel Zeider, cei mai curajoși dintre noi, au încercat să organizeze asemenea joc, de gajuri și pedepse. Au rămas cu încercarea deoarece printre băieți, amatori erau cu duiumul, dintre fete, aș!, niciuna.

Iată deci, cum înainte de a vă povesti dragostea mea cu Sanda, am crezut că-i bine să vă pun în temă, stimați cititori, să vă redau adevărata implicare sufletească.

Reîntors după meditație la cămin, n-am mai avut astîmpăr. În primul rînd a trebuit să fac investigații cu cei din cameră, ca nu cumva vreunul, a doua zi "să fie bolnav".

O dezbrac? Dacă...? Imi închipuiam cum va fi, ceva ca-n filme, nu o dragoste grăbită, pe apucate, vom arde amîndoi după un ritual anume. Bănuiam că la început ne vom săruta nebuni, la fel ca după meditații. Acum sărutările aveau să ne conducă, fără să ne fie frică că vom fi surprinși, spre dragostea adevărată, spre dragostea reală, spre... Toată noaptea n-am dormit, astfel că dimineața m-a răpus somnul. Nu știu cînd au plecat ceilalți la ore. Se făcuse ora 9 cînd am sărit din pat. Primul lucru trebuia să verific dacă sînt singur. Ies pe hol, liniște, nici la etaj nu am sesizat vreo mișcare. Iată-mă la cîteva minute de întîlnire. Trebuia să mă îmbrac rapid, că acuș vine femeia să ies după Sanda. La ora stabilită, ea apare, cu pardisiul pe umere, pe dedesubt haina de casă, toată volane și volănașe. Ne priveam ochi, o iau înainte, ea la cîțiva pași în urmă, nu

Primele două sînt încuiate. Renunță la dulapuri, se apleacă să controleze sub paturi. Deodată scoate un șuierat printre dinți: "Toți sînteți niște nemernici". Se întoarce și ca din pușcă iese în hol, apoi în curte, abia de am apucat să o zăresc prin geam mergînd precipitat spre casă, toată roșie ca para focului. Am rămas tablou. Priveam fără să pot reacționa, cum patru dintre colegii mei, doi din dulapuri și ceilalți de sub paturi îmi apar în față. Tot visul meu frumos, anticipat și așteptat cu sufletul la gură s-a năruit ca un castel din cărți. Praful s-a ales. Supărarea a durat pînă la sfîrșitul săptămîinii, cînd la Mitică și loșca am stropit cu vin împăcarea. "Tu ești om? mă întrebă Vasile, pentru o femeie să te superi pe noi?" Avea dreptate. În realitate ei s-au ascuns într-o cameră la etaj, m-au pîndit, și cînd am plecat după Sanda, au ocupat locurile ascunse din cameră. Restul se cunoaște. La toate chefurile povesteam cu haz întîmplarea, mai ales prin urmările ei.

După scena din cămin, Sanda sosește precipitat acasă, și nu poate scăpa neobservată de Marieta. Sînt convins că s-a lămurit despre figura colegilor mei, și de faptul că n-am

știut nimic. Numai astfel se explică relatare ei: "Am fost după carte, dl. student nu a fost acasă. În schimb cel ce doarme în patul al doilea de la geam, m-a atacat, m-a lîrît spre pat, abia de am scăpat cu fuga". "Ai fi meritat și mai rău, cine te-a pus să mergi singură într-un cămin de băieți? Îi impută sora. La povestea Sandei a mai contribuit și reputația ireproșabilă de care mă bucuram în ochii Marietei, dacă spunea rău despre mine, n-ar fi crezut-o.

Seara, lovitură de teatru, puștiul pe care-l meditez mă caută acasă. Colegii își dădeau coate. Îmi întinde un bilet... "de la doamna Sanda". Sanda mă ruga în misivă, să-mi continui meditațiile, chiar în seara respectivă, mi-a garantat că despre mine nu a suflat o vorbă, și că dacă voi veni, nu va avea greutate.

M-am conformat, și am continuat încă mult timp această meditație. Dar, n-au mai fost traversări în pauze, la săruturile de după, nici nu îndrăzneau să mă gîndesc. A trecut un nod în papură, cum domnule baba cu colacii.

Între timp soțul Sandei a fost transferat în regiunea Galați. Nu speram să-l mai întîlnesc, cînd într-o seară... ne pomenim cu el, iar cu litrul de țuică, pe care-l terminăm cu soțul gazdei, la fel ca data trecută. În mine inima cînt un purice. O fi aflat oare, ce o fi aflat? Sticla era trecută bine de jumătate cînd achizitorul mă întrebă: "Domnule, cine doarme în cameră, în patul al doilea de la geam? fac fețe-fețe, probabil roșu de la țuică, nu s-a observat, pe mine mă treceu căldurile. "Cum cine, Nelu doarme". "Am încă vreo trei zile treabă în Iași, predau banii rămași, apoi plecăm. Pînă să plec căut pe Nelu acela, am o vorbă cu el, sper să nu-l scap din mîină". Toți trei eram amețiți de țuică, dar eu cînd am auzit ce vorbește, m-am trezit rapid, eram limpede ca laptele. Mă gîndeam că Sanda a povestit varianta cunoscută, în cazul acesta-i vai de Nelu. M-am gîndit și la pistol.

m-am întors la cămin, grăbit să-i spun lui Nelu, ce și cum. S-a albit de spaimă, a plecat în oraș și cam o săptămînă n-a mai dat pe la cursuri și cămin. L-a chemat Nicu Nanu. "A plecat bă achizitorul, poți să te întorci". În realitate, nimeni n-a observat să-l fi căutat cineva în acest răstimp. O fi aruncat omul o vorbă la necaz și la băutură. Ce era să fi fost o treabă serioasă cu amenințările...

(Va urma)
BUJOR BUDA

Colectiv redacțional: ADRIAN IOANĂȘ (Director)
SORIN TROCAN (Redactor Șef), DELIA BRAD (Secretar de redacție)
BUJOR BUDA, HUGO HAUPTMANN, DAN PARVULESCU, ILEANA CUCURUZAN (Colaboratori permanenți)
ROMANA DĂNILĂ, NICOLAE EBERLEIN (Fotoreporteri)
Editor: S.C. ȘTIREA S.R.L. ARAD, Bd. Revoluției nr. 71, Tel./Fax 0966-20980
TEHNOREDACTARE COMPUTERIZATĂ: S.C. ȘTIREA S.R.L.